

Vojaška oblast je omejena le s tem, da mora parlament dovoliti novince in stroške za vzdrževanje armade. Sicer je vladar najvišji vojni poveljnik.

V tej glavni obliki, seveda v vsaki državi nekoliko različno, vidimo na evropski celini konstitucionalne monarhije. A na Angleškem se ustavna oblika v tem približuje republiki, da so razne oblasti popolnoma razdeljene. Parlament ima tu vso postavodajalno, vladar pa vso izvrševalno oblast; kraljevi ministri so ravnotako odvisni od parlamenta, kakor v republiki. Če izgubi angleško ministrstvo v zbornici večino, mora takoj odstopiti in kralj mora iz nove večine sestaviti novo vlado.

Težišče vse države je torej v parlamentu, ne v kraljestvu. Kralj je le toliko več, kakor predsednik republike, da je njegova oblast dosmrtna in dedna in da ga obdaja zgodovinski sijaj monarhične slave in moči. Zunanji blišč z velikimi gmotnimi sredstvi, častitljivost posvečene osebe in osebna neodgovornost — to je vse, kar ga povzdiguje nad službo prvega državnega uradnika.

V tej obliki je angleški parlament preživel stoletja, kljuboval vsem viharjem in služil drugim za zgled.

Častitljiva palača ob Temzi je v istini najvažnejše učilišče za druge narode, kar jih ima bogata Anglija. (DALJE.)

ZVONIMIR:

ALENČICA.

Za srečo šla je v šumni svet,
domači zapustila krov,
za srečo šla je — našla ne,
slesana vrača se domov.

In cvetke jo sprašujejo:
„Kako ti bilo je, kako?“ —
Kaj bi vam odgovarjala,
ko mi pri srcu je tesno.

Zeleni ji šepče gaj:
„Tu v senci moji odpočij!
Povest razpredi mi lepo,
kako med svetom se živi...“

Zaplakala je deklica
kot cvetke v jutrih plakajo,
ko zlatih solnčnih pramenov
nestrpno z neba čakajo.

In ptičke nadaljujejo:
„Šla z doma si, Alenčica,
od žalosti pa mamic
v srce je legla senčica...“

In znova zaihtela je
in dalje pohitela je,
da preje dobro mamico
na srcece prižela je...

Na oknu rožmarin dehti,
Alenčice se veseli:
„Posušil bi se kmalu bil,
zdaj spet imel bom lepe dni.“

